

Jag vet en dal, der gräs och strå
Ej gro; men daln är skön ändå.
Väl tycks den för vårt öga skum.
Der hyddan har för en blott rum;
Men dalens folk de trifvas väl
I endrägt, som en enda själ;
Ej klagan spörjs, ej gråt man hör
Derinnanför.

För dalens folk ej sol uppgick,
Ej lyser der en stjernas blick!
Inom den höga gränsesten

Hvad batar sol och stjernors sken?
Ty stjernornas och solens tröst
Är endast till för lifvets bröst,
När stormen sina åskor kör
Härutanför.

De lycklige! de sofva godt:
För tidens våld och strid och brott
De stängt sin dörr och ställt dervid
En englavakt, som heter frid.
Säll den som finner grafvens tröst,
Och med ett lugnt och skuldfritt bröst
Får slumra roligt, när han dör,
Derinnanför!

